

на озоновий шар атмосфери та пов'язані з цим наслідки, основні локальні - проблеми авіаційного шуму, забруднення викидами та скидами шкідливих речовин в атмосферне повітря, підземних вод та ґрунту у районі розташування аеропортів.

Для розв'язання екологічних проблем цивільної авіації насамперед слід розробити: принципи та методи захисту повітря від забруднення двигунами повітряних суден; принципи та методи захисту від електромагнітних полів радіочастот аеропортів; технології захисту ґрунтів та води від забруднення стоками аеропортів; оптимізаційні схеми керування повітряним рухом на трасі, в зоні аеропортів з урахуванням екологічного стану довкілля; методи кількісної інтегральної оцінки екологічного стану підприємств авіаційного транспорту.

Література

1. Про охорону навколишнього природного середовища: науково-практичний коментар Закону України, прийнятого 25.06.1991 р. № 1264-ХІІ зі змін і допов., станом на 01.01.2015 / за заг. ред. О. М. Шуміла. – Х.: Фактор, 2006. – 592 с.

2. Екологічне право України. Загальна частина: навч. посіб. / за заг. ред. О. М. Шуміла. – Х.: Харків. нац. ун-т внутр. справ, 2010. – 292 с.

3. Державна авіаційна служба України: Офіційний сайт [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.avia.gov.ua>

УДК 347.824(043.2)

Кунц І. С., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Корнєєв Ю. В., к.ю.н., доцент

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ЦИВІЛЬНОЇ АВІАЦІЇ УКРАЇНИ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Україна почала розвивати цивільну авіацію ще у ХХ столітті, але разом зі здобуттям незалежності у 1991 році – відкрила для себе нові горизонти. Ще у 1923 році в Україні було створено авіакомпанію «Укрвоздухпуть». Високі показники її роботи стали основою для об'єднання «Укрвоздухпуті» з російським «Доброльотом». Таким чином у 30-х роках народився «Аерофлот». Новий етап розвитку цивільної авіації розпочався у 1992 році, після створення державного органу регулювання авіаційної діяльності – Укравіації, що співпало з започаткуванням ринкових відносин у цивільній авіації.

1992 рік став поштовхом для подальшого розвитку цивільної авіації в Україні, оскільки вона стала членом ІКАО (Міжнародної організації

цивільної авіації), а вже у травні наступного року, Україна прийняла власний Повітряний кодекс. У рамках загальної адміністративної реформи в Україні, початок якої співпав з прийняттям України 15 грудня 1999 року у члени Європейської конференції цивільної авіації, відбувається послідовне реформування системи управління цивільною авіацією. Європейська інтеграція передбачає зміни в усіх сферах, також і у розвитку цивільної авіації.

Особливості створення і діяльності суб'єктів у сфері авіаційного транспорту визначають Повітряний кодекс України, Господарський кодекс України, Цивільний кодекс України, Закон України «Про господарські товариства», інші нормативно-правові акти. Головним регулюючим документом для світової авіації є Чиказька Конвенція, що прийнята державами – засновниками ІКАО ще в грудні 1944 року. Цей документ є свого роду «Конституцією» для діяльності всіх авіаційних країн. Він встановлює принципи діяльності авіаційних влад кожної країни-учасниці, принципи діяльності авіакомпаній, аеропортів, всіх учасників ринку авіаперевезень.

Сучасний стан розвитку авіаційного транспорту України потребує і найсучаснішої системи правового регулювання. Слід зазначити, що процес такого регулювання відбувається за кількома напрямками:

- 1) правове регулювання фінансово-господарської діяльності авіаційних підприємств;
- 2) правове регулювання взаємовідносин між суб'єктами авіаційної діяльності;
- 3) технічне регулювання вимог до авіаційної техніки та наземної інфраструктури;
- 4) правове регулювання вимог до авіаційного персоналу щодо рівня їх кваліфікації, досвіду роботи та стану здоров'я, тощо.

Згідно із ч. 2 ст. 4 Повітряного кодексу України державне регулювання діяльності в галузі авіації та використання повітряного простору України полягає у формуванні державної політики та стратегії розвитку, визначенні завдань, функцій, умов діяльності в галузі авіації та використання повітряного простору України, застосуванні заходів безпеки авіації, прийнятті загальнообов'язкових авіаційних правил України, здійсненні державного контролю за їх виконанням та встановленні відповідальності за їх порушення.

Державна авіаційна служба України є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Віце-прем'єр-міністра України – Міністра інфраструктури України. Державіаслужба України входить до системи органів виконавчої влади і забезпечує реалізацію державної політики в сфері цивільної авіації.

Уповноважений орган з питань цивільної авіації реалізує державну

політику і стратегію розвитку авіації України, здійснює державне регулювання діяльності в галузі цивільної авіації за такими напрямками:

- 1) здійснення комплексних заходів щодо забезпечення безпеки польотів, авіаційної, екологічної, економічної та інформаційної безпеки;
- 2) створення умов для розвитку авіаційної діяльності, повітряних перевезень та їх обслуговування, виконання авіаційних робіт та польотів авіації загального призначення;
- 3) організація використання повітряного простору України;
- 4) представництво України в міжнародних організаціях цивільної авіації та у міжнародних відносинах з питань цивільної авіації.

Законодавство України у сфері авіації необхідно привести у відповідність до міжнародних стандартів шляхом внесення змін до Повітряного кодексу України та переведення у відповідність до JAA систем сертифікації: авіатехніки; організацій-розробників; організацій-виробників авіаційної техніки; експлуатантів; організацій з технічного обслуговування авіатехніки; видача свідоцтв льотному персоналу. Досягнення цього можливо за умови поступового впровадження і застосування в Україні гармонізованих технічних стандартів Європейського Союзу.

Література

1. Повітряний кодекс України від 19.05.2011 р. № 3393-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 48-49. – Ст. 536.

УДК 341:338.47(061.ЄС)(043.2)

Лахай Є. С., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий курівник: Жмур Н. В., к.ю.н.

ПРАВОВІ ОСНОВИ ТРАНСПОРТНОЇ ПОЛІТИКИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Європейська економічна інтеграція у сфері транспорту здійснюється на принципах міжнародного економічного права, що стосуються ринку транспортних послуг як однієї з галузей міжнародної економіки, а також шляхом запровадження спільної транспортної політики, яка віддзеркалює наднаціональний характер європейської інтеграції. Правовими засобами, що забезпечують здійснення спільної транспортної політики, виступають акти інститутів Євросоюзу та міжнародні договори, учасниками яких є держави-члени Євросоюзу і треті країни.

Концепція єдиної європейської транспортної мережі формувалася з